

κληρονομιά του Πατέρα-Θεού μαζί με την ξένη προς τους φυσικούς νόμους αντίληψη της ευθύγραμμης κίνησης της ζωής. Από τότε η ψευδαισθητική πραγματικότητα, στην οποία ζει ο σύγχρονος άνθρωπος που απαρνήθηκε τη θηλυκή αρχή σε όλα τα επίπεδα της ζωής, κατέληξε στις υλιστικές κοινωνίες της Δύσης που χαρακτηρίζονται από δημιουργική στεριότητα, έλλειψη συναισθημάτων και φαντασίας, μίσος, πόλεμο, διάσταση και υποκρισία. Τελικά, η μονόπλευρη λατρεία του πνεύματος και η περιφρόνηση του σώματος που κηρύσσεται από τη θρησκεία, η καλλιέργεια της διάνοιας και η κατάπνιξη της φαντασίας, η αναγνώριση του συνειδητού και η καταθάρσωση του ασυνειδητού απέκοψαν τον Δυτικό άνθρωπο από τις ρίζες του, δηλαδή τη μητέρα - φύση και τους νόμους που διέπουν το σύμπαν. Ο Γουάιτ με το έργο του, που αντανάκλα την αναζήτηση σταθερής πραγματικότητας, όχι μόνο γνωρίζει σα τον Οδυσσέα τη θηλυκή αρχή, αλλά διασώζει από τη λήθη του ασυνειδητού τη Μεγάλη Μητέρα, όπως ο Διδόνυσος άρπαξε από το βασίλειο του Άδη και εγκατέστησε στον Όλυμπο τη πραγματική του μητέρα, Σεμέλη. Έτσι ο Γουάιτ προσφέρει στο σύγχρονο άνθρωπο μια λύση για να αντιμετωπίσει το αδιέξοδο στο οποίο έχει οδηγηθεί.

Αναστασία Παπακωνσταντίνου (Τμήμα Αγγλικής Γλώσσας και Φιλολογίας)

«Συγκινησιακές Διαθέσεις και Κίνητρα στη μάθηση της Αγγλικής ως Ξένης Γλώσσας».

Η διδακτορική αυτή διατριβή στηρίζεται στην άποψη ότι η ενσυνείδητη μάθηση μόνη δεν επαρκεί στην επικοινωνιακή διαδραστικότητα. Οι συγκινησιακές ως εκ τούτου διαθέσεις και η δραστηριοποίηση με τη χρήση κινήτρων αποτελούν βασικούς παράγοντες στη μάθηση της ξένης γλώσσας.

Η εργασία ειδικότερα αναφέρεται στη δραστηριοποίηση του μαθητή του γυμνασίου με βάση τις συγκινησιακές διαθέσεις και τα κίνητρα, που μπορεί να του δημιουργήσουν θετική στάση και να τον ωθήσουν να μετέχει ενεργά στη διαδικασία της μάθησης της ξένης γλώσσας. Το περιεχόμενο της χωρίζεται σε δύο μέρη και έξι κεφάλαια. Το πρώτο μέρος στηρίζεται στη διεθνή βιβλιογραφία και αναφέρεται στους παράγοντες μάθησης της Αγγλικής ως ξένης γλώσσας και ειδικότερα στις συγκινησιακές διαθέσεις και τα κίνητρα. Το δεύτερο μέρος αναφέρεται στην έρευνα και τον τρόπο διεξαγωγής της και στα αποτελέσματα που προκύπτουν. Τα αποτελέσματα συζητούνται και γίνονται συσχετισμοί με συναφείς έρευνες, που έγιναν στο εξωτερικό, ενώ επισημαίνονται σημεία για παραπέρα διερεύνηση. Αξίζει ακόμα να σημειωθεί ότι επιχειρείται να γίνει για πρώτη φορά ένας σαφής διαχωρισμός μεταξύ των κινήτρων, τα οποία ενέχουν βουλητική διάθεση από την πλευρά του εκπαιδευμένου, και των συγκινησιακών διαθέσεων, οι οποίες αποτελούν την εσωτερική του προδιάθεση για μάθηση της ξένης γλώσσας.

Θεόδωρος Γ. Πίκουλας (Τομέας Κλασσικής Φιλολογίας)
Ό Μάξιμος Πλανούδης μεταφραστής του Κικέρωνος

Η συμβολή της διατριβής συνίσταται στη διερεύνηση της λατινομαθείας του λογίου θυζαντινού μοναχού του ΙΓ' αιώνα Μαξίμου Πλανούδη, για την οποία πολλή άμφισβήτητη έχει έγερθη κατά καιρούς από τους μελετητές. Για τό σκοπό αυτό επελέγη η μετάφραση του *Somnium Scipionis*.

Στήν *Εισαγωγή* γίνεται αναφορά στις δυσχέρειες ενός μεταφραστικού έργου και προσδιορίζεται το αντικείμενο έρευνας της διατριβής και η μέθοδος εξέτασής των προβλημάτων που παρουσιάζει ή εξεταζόμενη μετάφραση.

Στό *Πρώτο Μέρος* τίθεται το ιστορικό πλαίσιο της έποχής και εκτίθενται τα κυριότερα σημεία του βίου και της δράσεως του Πλανούδη. Έν συνεχεία γίνεται αναφορά στο μεταφραστικό του έργο, διακρίνονται δε οι μεταφράσεις του σε γνήσιες και άμφισβητούμενες, καθώς και σε διασωθείσες και άπολεσθείσες.

Τό *Δεύτερο Μέρος*, τό οποίο αποτελεί και τό βασικό κορμό της διατριβής, διαιρείται σε πέντε κεφάλαια. Στό πρώτο κεφάλαιο έρευνάται ό τρόπος αποδόσεως του έλαχίστου στοιχείου ενός κειμένου, της λέξεως, παρατηρείται δε μεγάλη ακρίβεια και αντίστοιχία.

Στό δεύτερο κεφάλαιο εξετάζεται ή απόδοση της φράσεως. Η παρατηρούμενη σε μερικές περιπτώσεις όχι ακριβής απόδοση όφείλεται στην τάση του να χρησιμοποιή φράσεις της Άρχαίας Έλληνικής λόγω της κλασσικής του παιδείας.

Στό τρίτο κεφάλαιο γίνεται διερεύνηση του τρόπου αποδόσεως των προτάσεων. Διαπιστώνεται έξαρση της έννοιας των προτάσεων περισσότερο από όσο έπιτρέπει από τό πρωτότυπο. Όμοίως παρατηρείται εύρέως απόδοση προτάσεων δευτερευουσών και κυρίων μέ μετοχή. Σπάνια αποδίδεται δευτερεύουσα πρόταση μέ επίθετο, ενώ είναι συνηθισμένη ή απόδοση δευτερευουσών προτάσεων μέ απαρέμφατο. Ός προς τη σχέση των προτάσεων μεταξύ των έπισημαίνεται διασάλευση, είτε μέ μετατροπή της ύποταγμένης συνδέσεως σε παρατακτική είτε μέ καταστροφή της συνδέσεως των. Τέλος παρατηρείται τό φαινόμενο να εξαίρωνται οι άσυνδετες προτάσεις κατά τη μεταξύ των σχέση ανάλογα μέ τόν τρόπο πού συνδέονται στην μετάφραση.

Όσον άφορά στον τρόπο αποδόσεως της συντάξεως του πρωτοτύπου, πού είναι τό μέγα θέμα του τετάρτου κεφαλαίου, παρατηρείται μεταβολή των συντακτικών σχέσεων των γλωσσικών στοιχείων έν αναφορά προς εκείνες του λατινικού κειμένου. Έτσι πολλές φορές ό μεταφραστής, γιά να έκφράση ένα όρο συντακτικό ισχυρότερα από τό πρωτότυπο, χρησιμοποιεί έκφραστικότερες συντακτικές έκφορές προσθέτοντας στο κείμενό του λέξεις πού δέν υπάρχουν στο πρωτότυπο. Έπίσης μερικά πτωτικά μέρη του λόγου, καθώς και τό ρήμα, ύφίστανται ώρισμένες μεταβολές είτε κατά την πτώση είτε κατά τόν αριθμό, τη διάθεση, την έγκλιση, τό χρόνο. Μερικές φορές παρατηρείται χρήση σπανίων συντάξεων της Έλληνικής. Συχνή είναι ή μεταφραστική ύπαλλαγή, όφειλομένη σε μετακίνηση των συντακτικών στοιχείων. Σέ άρκετες περιπτώσεις συμπληρώνονται συντακτικοί όροι, πού παραλείπονται στο πρωτότυπο είτε λόγω έλλειψης είτε λόγω βραχυλογίας. Τέλος σε μεγάλη έκταση παρατηρείται τό φαινόμενο της μεταστάσεως.

Στήν απόδοση των σχημάτων, πού είναι αντικείμενο του πέμπτου κεφαλαίου, διατηρούνται στη μετάφραση περισσότερα από τα μισά, έπίτευγμα όχι εύκαταφρόντο γιά την ύφολογική και αισθητική πιστότητα της μεταφράσεως.

Στά *Συμπεράσματα* άνακεφαλαιώνονται τά κυριότερα πορίσματα της έρευνας και διαπιστώνεται ότι ό Πλανούδης ύπήρξε δεινός γνώστης της λατινικής, καθώς έπίσης ότι ή μεταφραστική του τέχνη χαρακτηρίζεται από ακρίβεια, καλλιέπεια και πληρότητα.

Νάγια Πολυχρονάκου-Σγουρίτσα (Τομέας Αρχαιολογίας και Ιστορίας της Τέχνης), Το Μυκηναϊκό Νεκροταφείο Αλυκής Βούλας.

Στην εργασία αυτή παρουσιάζονται δεκαεπτά μυκηναϊκοί τάφοι, δεκατρείς θαλαμοειδείς, δύο φρεατοειδείς και δύο λακκοειδείς, που αποκάλυψαν οι ανασκαφές Παπαδημητρίου τη δεκαετία του '50 στην περιοχή Αλυκή, στα όρια των σημερινών δήμων Γλυφάδας και Βούλας. Οι τάφοι αυτοί αποτελούσαν τμήμα ενός εκτεταμένου νεκροτα-